

prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Fălești (jud.: O. Ciumaș)
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud.: D. Corolevschi, D. Stănilă, Al. Corcenco)

Î N C H E I E R E

5 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Bînzari Igor,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Bînzari Igor împotriva Primăriei sat. Catranîc, raionul Fălești și Consiliului local Catranîc, raionul Fălești, cu privire declararea nulității clauzei contractuale și stabilirea prin hotărâre judecătorească a clauzei referitoare la mărimea plății de arendă,

împotriva deciziei din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul formulat de Bînzari Igor, s-a menținut hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Bălți, sediul Fălești și s-a încasat de la apelant cheltuieli legate de acordarea asistenței juridice,

c o n s t a t ă :

La 23 ianuarie 2017, Bînzari Igor a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei sat. Catranîc, raionul Fălești și Consiliului local Catranîc, raionul Fălești, cu privire declararea nulității clauzei contractuale și stabilirea prin hotărâre judecătorească a clauzei referitoare la mărimea plății de arendă.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat următoarele informații, ce vizează circumstanțele de fapt.

Prin decizia nr. 04/3 din 22 octombrie 2014 Consiliului sătesc Catranîc, rnul Fălești, s-a decis scoaterea la licitație a dreptului de arendă a terenului cu destinația - fondul apelor (bazin acvatic) cu suprafața de 29,8533 ha, amplasat în satul Catranîc, rnul Fălești.

În baza acesteia, la 16 februarie 2015, pârâții au organizat licitația publică pentru obținerea dreptului de arendă a terenului sus-indicat, care a fost câștigată de către Bînzari Igor, fapt confirmat prin procesul-verbal nr. 2 din 16 februarie 2015 cu privire la rezultatele licitației. La aceeași dată, după desfășurarea licitației, la insistența primarului satului Catranîc, rnul Fălești a fost semnat contractul nr. 13 de

arendă a terenului cu destinație - fondul apelor cu suprafața de 29,8533 ha, pe un termen de 25 de ani (de la 16 februarie 2015 până la 16 februarie 2040). Potrivit versiunii reclamantului, această procedură a fost făcută în grabă, astfel încât dânsul nu a avut timpul suficient și posibilitatea să pătrundă în esența tuturor clauzelor contractului dat și să beneficieze de asistență juridică în această privință, deoarece nu posedă cunoștințe în domeniul dat. Ulterior, luând cunoștință mai detaliată cu clauzele contractului dat, acesta a constatat și conștientizat faptul că Primăria sat. Catranîc, rnl Fălești a inserat neîntemeiat și ilegal pct. 2.2, conform căruia, mărimea plății de arendă este în sumă de 180 212,11 lei anual.

În argumentarea celor menționate mai sus, Bînzari Igor a susținut că suma de 180212,11 lei constituie prețul licitat pentru câștigarea (obținerea) a dreptului de a arenda a terenului din speță, fapt reflectat și în procesul-verbal nr. 2 din 16 februarie 2015 cu privire la rezultatele licitației. Respectiv, prețul precizat reprezintă o plată care urmează a fi achitată o singură dată pentru câștigarea licitației publice. Iar, în opinia lui, în ceea ce privește plata anuală de arendă a bazinului acvatic, aceasta trebuia a fi inclusă de primăria pârâtă în pct. 2.2 din contractul de arendă în sumă de 22 248,47 lei, așa cum a fost stabilită în decizia nr. 04/3 din 22 octombrie 2014 a Consiliului sătesc Catranîc, rnl Fălești și indicată în borderoul de calcul a plății de arendă a bazinului acvatic, anexă la decizia dată.

Astfel, potrivit borderoului de calcul a plății de arendă a bazinului acvatic, plata anuală de arendă a fost calculată conform formulei prevăzute de Lega nr. 1308 din 25 iulie 1997 privind prețul normativ de vânzare-cumpărare a pământului și actele normative subsecvente, în care s-a susținut că bază de calcul este coeficientul de 2 % din prețul normativ al pământului. Înscrișul analizat de reclamant a fost cusut la pachetul de acte la contractul de arendă nr. 13 din 16 februarie 2015.

La fel, reclamantul a remarcat că în pct. 2.2 din contractul dat se menționează că mărimea plății de arendă este „conform borderoului de calcul anexat la prezentul contract”. Însă, un document pentru suma de 180 212.11 lei nu există și, respectiv, nu este anexat la contractul dat.

La 8 decembrie 2016, reclamantul a depus o cerere prealabilă față de Consiliul sătesc Catranîc, raionul Fălești și Primarul satului Catranîc, raionul Fălești, prin care a cerut efectuarea acțiunilor necesare pentru soluționarea pe cale amiabilă a chestiunii privind modificarea pct. 2.2 din contractul de arendă nr. 13 din 16 februarie 2015, în ceea ce ține de mărimea plății anuale de arendă.

Prin scrisoarea nr. 261 din 16 decembrie 2016 a Primăriei sat. Catranîc, raionul Fălești, semnată de primarul Mihail Popovici, Bînzari Igor a primit refuz. Iar, din partea Consiliului sătesc Catranîc, raionul Fălești, nu a fost recepționat niciun răspuns în modul și termenul prevăzut de lege.

Bînzari Igor a solicitat declararea nulă a clauzei nr. 2.2, cu privire la plata de arendă anuală în sumă de 180 212, 11 lei, din contractul nr. 13 din 16 februarie 2015 de arendă a terenului cu destinație – fondul apelor. La fel, acesta a cerut stabilirea prin hotărâre judecătorească a clauzei contractuale în contractul sus – citat, în care se va indica plata de arendă anuală în quantum de 22 248, 47 lei (f. d. 1).

În cadrul judecării cauzei, pârâții Primăria sat. Catranîc, raionul Fălești și Consiliul local Catranîc, raionul Fălești au depus referință în întâmpinarea cererii de

chemare în judecată, prin care au cerut respingerea acțiunii ca nefondată (f. d. 38 – 41)

Prin hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătorei Bălți, sediul Fălești, acțiunea formulată de Bînzari Igor a fost respinsă (f. d. 91, 94 – 96).

Împotriva acestui act judecătorec, Bînzari Igor a declarat apel în termenul legal (f. d. 139, pe verso, parag. 30). În apărare, intimații au solicitat respingerea cererii acestuia și compensarea cheltuielilor judiciare în sumă de 5 000 lei (f. d. 133).

Curtea de Apel Bălți, prin decizia din 26 aprilie 2018, a respins apelul formulat de Bînzari Igor și a menținut hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătorei Bălți, sediul Fălești. La fel, instanța de judecată a dispus încasarea de la apelant în beneficiul intimaților cheltuielile legate de acordarea asistenței juridice în cuantum de 5 000 lei (f. d. 137 – 142).

Cu privire la procesul de luare a acestei decizii, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de reclamant în cererea de chemare în judecată.

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolele 220 alin. (1), 698, 712 alin. (1), (2), 725 alin. (2), 726 din Codul civil, articolul 10 alin. (10) din Legea nr. 1308-XIII din 25 iulie 1997 privind prețul normativ și modul de vânzare – cumpărare a pământului și articolul 77 alin. (5) din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală. La fel, în motivarea soluției, s-a făcut referire la punctele 22 lit. d) și e) și 28 din Regulamentul privind licitațiile cu strigare și cu reducere, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 136 din 10 februarie 2009.

Din raționamentele evocate mai sus, Colegiul de control judiciar a stabilit că în cadrul licitației organizate pentru arendarea terenului se stabilește plata pentru arendă anuală, iar suma acestei plăți constituie prețul de câștigare. Așadar, licitația cu strigare are ca scop obținerea unui preț cât mai avantajos față de cel inițial de 22 248,47 lei.

În consecință, Curtea de Apel Bălți a considerat că nu există dubii cu privire la legalitatea clauzei contractuale nr. 2.2 din contractul nr. 13 din 16 februarie 2015 de arendă a terenului cu destinație – fondul apelor. Mai mult, cuantumul inserat în borderoul de calcul este suma minimă de scoatere la licitație a unui bun imobil.

La 9 iulie 2018, Bînzari Igor a declarat recurs împotriva deciziei din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 27 decembrie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești nu au aplicat punctul 12 subpct. 2) din Regulamentul privind licitațiile cu strigare și cu reducere, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 136 din 10 februarie 2009, potrivit căruia, perfectarea setului de documente pentru bunurile expuse la licitație se efectuează de vânzător în baza actelor anexate.

Totodată, acesta a sugerat că instanțele ierarhic inferioare au apreciat arbitrar punctul 2 din decizia nr. 04/3 din 22 octombrie 2014 Consiliului sătesc Catranîc, rml Fălești. Or, conform acesteia, Consiliul sătesc Catranîc a decis că plata de arendă pentru bazinul acvatic va constitui 2 % din prețul normativ al bazinului acvatic. De fapt, legalitatea acestui act administrativ nu a fost contestat, fiind executoriu părțile contractuale. În final, recurentul a susținut că decizia atacată nu este motivată.

La 26 iulie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Primăriei sat. Catranîc, raionul Fălești și Consiliului local Catranîc, raionul Fălești, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 159).

La 15 august 2018, intimații au depus referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, cu menținerea în vigoare a hotărârilor pronunțate în speță.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Bînzari Igor este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În baza cercetării materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, parag. 31).

La 16 mai 2018, Curtea de Apel Bălți a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 26 aprilie 2018 (f. d. 143). Astfel, potrivit avizului de recepție, se atestă că Bînzari Igor a primit copia de pe actul contestat la 18 mai 2018 (f. d. 147). Recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 9 iulie 2018.

Prin urmare, completul de judecată constată că cererea de recurs a fost depusă în cadrul termenului prevăzut *supra*.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicitat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar Trevisanato vs Italia; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea Zubac, ibidem, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea Beniamin Nersesyan vs Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Miessen, ibidem, parag. 67; Sturm vs Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36; Zubac, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea Ronald Vermeulen vs Belgia, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept sub aspect procedural.

Instanța de judecată observă că recurentul Bînzari Igor a criticat decizia din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți în baza articolului 432 alin. (2) lit. b) și c), dar și alin. (4) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului jura novit curia, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat. În special, instanța de apel a dat o apreciere juridică punctului 2 din decizia nr. 04/3 din 22 octombrie 2014 Consiliului sătesc Catranîc, rml Fălești, precizând că suma de 22 248, 47 lei este suma inițială de scoatere la licitație a lotului, iar plata de arendă contractuală urmează a fi determinat în cadrul licitației publice.

Instanța de judecată notează că, pentru a motiva respingerea apelului avansat de Bînzari Igor, Curtea de Apel Bălți s-a călăuzit de articolele 220 alin. (1), 698, 712 alin. (1), (2), 725 alin. (2), 726 din Codul civil, articolul 10 alin. (10) din Legea nr. 1308-XIII din 25 iulie 1997 privind prețul normativ și modul de vânzare – cumpărare a pământului și articolul 77 alin. (5) din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală. La fel, în motivarea soluției, s-a făcut referire la punctele 22 lit. d) și e) și 28 din Regulamentul privind licitațiile cu strigare și cu reducere, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 136 din 10 februarie 2009.

De altfel, instanța de judecată subliniază că recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel și enumerate mai sus. Mai mult, acesta nu a dat detalii convingătoare cu privire încălcările comise de instanța de apel pe care le-ar fi considerat esențiale.

Cu referire la calitatea motivării deciziei atacate, completul de judecată notează că întinderea obligației de a motiva hotărârea poate varia în dependență de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea Ruiz Torija vs Spania, 9 decembrie 1994, parag. 29). Prin urmare, în lumina împrejurărilor din

speță, instanța de recurs reține că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În orice caz, completul Colegiului de control judiciar consideră că recurentul, asistat de avocat în fazele procesual anterioare, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond. De altfel, el a avut posibilitatea să-și prezinte apărarea și de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile lui Bînzari Igor nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și bunei administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății,

inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Bînzari Igor nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Bînzari Igor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Mariana Pitic

Nicolae Craiu